

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובע: יובל אסייג

נגד

הנתבעת: פריניר (הדס 1987) בע"מ

פסק דין

לפני בימ"ש תביעה בגין יתרת תמורה עבור סחורה.

כתב התביעה

1. התובע טען בכתב התביעה שהגיש ביום 6.3.19 כי סיפק לנתבעת זיתים והפיק חשבונית מס על פי נתון שסיפקה לו הנתבעת, אולם היא לא שילמה התמורה. כמו כן, טען שהנתבעת מתבססת על תעריף ששונה מהמוסכם. התובע טען שסירוב הנתבעת לשלם לו עבור הסחורה גרם לו לשאת בהוצאות מימון ולעוגמת נפש.

2. רכיבי התביעה:

- תשלום בגין מחיר הזיתים לפי מחיר מחייב של מועצת הצמחים – 107,562.2 ₪ ולחילופין לפי כרטסת הנתבעת האמתית- 100,503.35 ₪.
- תשלום הפרשי ריבית בהתאם להסכם בשיעור של 11.842%. שכן, על פי הוראות ההסכם, סעיף 5.5 יש לשלם בהתאם לריבית חריגה לפי בנק ישראל – 3,594.42 ₪.
- החזר דמי הקמת הלוואה, ריבית הלוואה, אשר מתחדשת מדי חודש – 2,000 ₪.
- צו עשה לשאת בכל תשלום ריבית נוסף.
- עגמת נפש – 10,000 ₪.
- סה"כ – 123,156.62 ₪.

כתב ההגנה

2. הנתבעת טענה בכתב ההגנה שהגישה ביום 15.5.19 כי התובע התעקש לקבל תשלום ביתר בגלל טעות שנפלה אצלו וחוסר הבנתו המקובל בענף. עוד טענה כי לא שילמה לו הסכום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

שאינו שנוי במחלוקת בשל סירובו להעמיד חשבונית מס כדין, חלף חשבונית מס שאבדה.
עוד טענה שאין קשר בין ההלוואה שנטל התובע ובין המחלוקת.

פסק דין חלקי

3. התובע הגיש ביום 16.6.19 בקשה למתן פסק דין חלקי לגבי הסכום שאינו שנוי במחלוקת.
ביום 2.7.19 נקבע כי ככל שהצדדים לא יגיעו להסכמה לגבי הבקשה למתן פסק דין חלקי
ביחס לסכום שאינו שנוי במחלוקת יתייצבו לדיון. ביום 7.7.19 בימ"ש נתן תוקף של פסק
דין חלקי להסכמת הצדדים לפיה הנתבעת תשלם לתובע הסך של 83,841.73 ₪ כנגד
העתק נאמן למקור של חשבונית התובע.

מיצוי הליכים מקדמיים והגשת ראיות

4. בימ"ש קבע לוח זמנים למיצוי הליכים מקדמיים ומכיוון שלא הוגשה בקשה מקדמית עד
המועד שנקבע, בימ"ש נתן צו להגשת ראיות. בימ"ש מחק בקשה מקדמית שהנתבעת
הגישה בחלוף המועד. התובע הגיש ראיותיו ביום 23.10.19.

הדיון הראשון

5. ביום 27.10.19 התקיים הדיון הראשון. הנתבעת עמדה בדיון על מיצוי הליכים מקדמיים
ולאחר שמיעת טענות הצדדים בימ"ש מצא ששניהם אחראים למצב בו על בימ"ש לעצור
שמיעת הראיות ולשוב להליכים מקדמיים והתרה בהם כי אם יגרמו שוב לתקלה דומה,
בימ"ש יחייב בהשתת הוצאות לטובת אוצר המדינה.

הגשת ראיות הנתבעת

6. ביום 25.12.19 הנתבעת הגישה ראיותיה.

הדיון השני

7. ביום 22.1.20 התקיים הדיון השני. הנתבעת עמדה על דרישתה לזמן שישה עדים, למרות
שלאחר מתן פסק הדין החלקי המחלוקת הצטמצמה לסך של 39,314.89 ₪. בימ"ש קבע
מועד לשמיעת הראיות, סדר החקירות וקצב זמני חקירה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

הדיון השלישי

8. ביום 25.6.20 התקיים הדיון השלישי. נחקר התובע ולאחר מכן עדי הנתבעת.

הגשת סיכומים

9. התובע הגיש סיכומיו ביום 6.8.20 והנתבעת ביום 31.8. בימ"ש מחק סיכומי הנתבעת עקב חריגה מהוראות בימ"ש והיא הגישה גרסה מתוקנת ביום 1.9.20.

דיון והכרעה

10. על בימ"ש לדון במחלוקות שלהלן:

האם על הנתבעת לשלם לתובע לפי הנתון הראשון שנמסר לו לגבי כמות הזיתים שסיפק?

האם על הנתבעת לשלם לו לפי תעריף טבלת המחירים של מועצת הצמחים?

האם על הנתבעת לפצות התובע בגין הסירוב לשלם לו הסכום שאינו שנוי במחלוקת?

האם על הנתבעת לשלם לתובע בהתאם לנתון הראשוני שנמסר לו?

11. התובע טען בכתב התביעה כי הינו מגדל תוצרת חקלאית בחבל הגלבע, זיתים מסוגים שונים, והנתבעת, הינה מפעל לייצור שימורים למיניהם, לרבות שימורי זיתים.

12. הצדדים התקשרו בעבר בהסכם לאספקת זיתים מצדו של התובע לטובת הנתבעת ובגין ההתקשרות בעבר שולמה לו תמורה.

13. בהתקשרות משנת 2016, סוכם כי התמורה לזיתים תהא בהתאם לפי טבלת מחיר של מועצת הצמחים. הצדדים בחרו להתקשר פעם נוספת, וכך היה במהלך שנת 2018.

14. על פי הוראות ההסכם, התחייב התובע לספק לנתבעת כמות זיתים במהלך שנת 2018, במשקל מינימאלי של 20 טון במצטבר. המועד לתשלום הוא שוטף +60.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

15. התובע טען כי במהלך שנת 2018 סיפק זיתים בכמות של כ- 25 טון ובגדלים שונים. כמות הזיתים אשר סופקה הינה בהתאם לשקילה שבוצעה על ידי הנתבעת, בשטחה ובהתאם לכרטסת מיום 12.9.18.

16. לפי כרטסת זו, על הנתבעת לשלם לו את הסך המצטבר של 100,503.35 ₪. על כן, הוא הנפיק חשבונית לחיוב הנתבעת בסכום בו היא הודתה 100,503.35 ₪. הוא הנפיק את החשבונית בהתאם לדרישת מנהל השיווק של הנתבעת וללא שהוא בחן אותה מבחינת המחיר ביחס לסוגי הזיתים. שעה שהכמות שאמר מנהל השיווק לתובע נשמעה לו הגיונית, כ- 25 טון זיתים והעובדה כי הוא סמך על הנתבעת ואנשיה, הוא הנפיק את החשבונית על הסכום האמור.

17. כפי הנראה בשל שיקולים פנימיים, הנפיקה הנתבעת כרטסת חדשה, כחודש ימים לאחר הכרטסת הקודמת.

18. בכרטסת החדשה, צנחה כמות הזיתים למשקל מצטבר של 20.228 טון נטו והסך לו הוא זכאי צנח בכמעט 20% ולמעשה עומד על 83,841.73 ₪ בלבד.

19. התובע פנה במכתב לנתבעת, וזו השיבה באמצעות מכתב החתום על ידי המנכ"ל- מר תומר צ'יסקלה. התובע טען שאין במכתב כל דחייה של הטענה העיקרית – הפערים בין הכרטסות. ההתייחסות העניינית היחידה במכתב זה נוגעת למחיר הזיתים ולא לכמות שסיפק.

20. התובע פנה שוב לנתבעת בדרישה לקבל התמורה המגיעה לו. ביום 4.11.18 השיבה הנתבעת לתובע, לראשונה, כי התיקון המלאכותי שבוצע בכרטסות, נעשה כתוצאה מכך ש- 4 טון זיתים סופקו כשהם אינם מתאימים.

21. לטענת התובע, הנתבעת בחרה לא לשלם אפילו את הסכום שאינו שנוי במחלוקת. לכן, נאלץ עקב התנהלות הנתבעת וצרכיו הכלכליים, ליטול הלוואה על מנת לעמוד בהעדר הכנסה מהזיתים שסופקו זה משכבר ותשלום לעובדים ונותני שירותים. על כן, דרש גם את החזר הפרשי הריבית בגין ההלוואה שנטל.

22. הנתבעת טענה בכתב ההגנה כי התקשרה עם התובע להספקת תוצרת חקלאית באיכות וטיב מסוימים המתאימים לשימושה. התובע סיפק לנתבעת תוצרת באיכות פחותה מהאיכות הנדרשת, כזו שאינה מתאימה לשימושה ולעיבודה כמו גם פסולת, ענפים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

- ועלים. הנתבעת, כנהוג בענף, ביקשה מהתובע כי יאסוף את התוצרת שאינה ראויה לעיבוד, אלא שהוא בחר שלא לאסוף אותה.
23. הנתבעת לא מכרה את התוצרת החקלאית שסיפק התובע בכלל ובפרט את התוצרת הלא ראויה לעיבוד שאינה עומדת בסטנדרטים המינימאליים שנדרשו וכן את הפסולת, עלים וענפים שהיו כלולים בתוצרת.
24. לטענת הנתבעת, בעת שהומצאה לו הכרטסת הרי שזו אינה מייצגת את התוצרת הראויה לעיבוד שסיפק, אלא כמות ברוטו בטרם מיון הפרדה ושקילה של התוצרת שאינה ראויה והפסולת שנכללה במשלוח.
25. הנתבעת הסבירה לתובע את מקור טעותו ואי הבנתו אלא שזה סירב להבין או לקבל הסבריה וסירב לקבל את התשלום המגיע לו כנגד חשבונית מס כדין.
26. לטענת הנתבעת, אשמו של התובע רובץ לפתחו בהעדר ניסיון או הבנה בתחום שהוא מתיימר לעסוק בו ובהתנהלות בין אישית.
27. הנתבעת פרטה תהליך השקילה על פי שלביו:
- בשלב הקליטה נשקלים המכלים ומתקבל משקל ברוטו.
  - בשלב הבא נלקחת דגימה מהזיתים שממוינת לפי רמות גודל ראויות לעיבוד והיקף זיתים פגומים שלא ניתן להשתמש בהם ועל פיה נקבע היחס בין רמות הגודל השונות בסחורה שסופקה ונקבע היקף הזיתים המהווים פחת.
  - בשלב הבא מועברת הסחורה למיון שטיפה והפרדה בין זיתים הראויים לעיבוד לזיתים שאינם ראויים לעיבוד. כל הזיתים שאינם ראויים לעיבוד והפסולת מרוכזים במכלי המגדל שסיפק אותם נשקלים. משקל הסחורה שאינה ראויה לעיבוד והפסולת מופחת מהמשקל הסחורה לאחר המדגם.
27. הנתבעת טענה כי העמידה לרשות התובע את הסחורה שאינה ראויה לעיבוד, אלא שהוא בחר שלא לאסוף אותה.
28. התובע הפנה בסעיף 1 לסיכומיו לכרטסת שנערכה על ידי הנתבעת ביום 12.9.18 בה צוין הסך של 100,503.35 ₪ כסכום התמורה (ת/נ1 ג). התובע טען שהנתבעת "שיחקה" עם המשקלים ומבלי לעדכן אותו או לאפשר לו להיות נוכח – "אחרי שכבר אין זיתים והם סופקו לבית ישראל בקופסאות שימורים – ביצעה לכאורה שקילה מחדש(לאור פחת של חודש, ומבלי שיכל לראות מה בדיוק נשקל)".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

29. התובע טען כי הנתבעת החליטה "להמציא שקילה חדשה של 20.228 טון זיתים ולפי זה התמורה לטענתה היא רק 83,841 ₪", היא כרטסת הנתבעת מיום 3.10.18, ת/1 נ"ג, אותה כינה "שקרית".

30. התובע טען כי פנה במכתבים החל מאוקטובר 2018 ואולם הנתבעת התחמקה וחייבה אותו להגיש תביעה זו.

31. התובע טען בסעיף 3 לסיכומיו כי הוכח כי כלל עדי ההגנה לא היו נוכחים בשקילת הזיתים, לא היו נוכחים בעת המסיק ולא היו נוכחים בעת יציאת וכניסת המשאית לשטח הנתבעת לצורך ביצוע השקילה. כמו כן, טען כי הוכח שהנתבעת ידעה מי מבצע את השקילה והמיון בפועל אצלה במפעל, הוא ג'אפר, אך היא נמנעה מלזמן אותו לעדות וכן נמנעה מלזמן את הנהג שסיפק את הזיתים. עוד טען שעדי הנתבעת היו עדים מפי השמועה שתיאמו עדויות.

32. התובע טען בסעיף 4 לסיכומיו כי טענת הנתבעת כי רק בשקילה האחרונה יש הפרדה בין ברוטו לנטו, כלומר פחת ופסולת אינה עומדת במבחן המציאות. זאת מכיוון שעומדת בסתירה גמורה לכרטסת הראשונה (ת/1 נ' ג'), כפי שנמסרה בזמן אמת שכן גם בה יש הפרדה בין נטו לברוטו.

33. התובע כינה את גרסת כל עדי הנתבעת "אגדה" שנועדה למנוע שאם תביעה זו תתקבל, יהיה לכך השלכה רוחבית על המשך התנהלות הנתבעת כלפי כלל ספקי הזית ומוצרים אחרים.

34. התובע טען בסעיף 5 לסיכומיו כי ניתוח עדויות ההגנה מבהיר כי הן מפריכות את גרסת ההגנה.

35. התובע טען כי גבי קדוש העידה מטעם הנתבעת על פחת של כשישה אחוז בממוצע ואילו במחלוקת כאן הנתבעת טוענת לפחת בשיעור של 20%. עוד טען שאין להאמין לגרסת הנתבעת שמשקל הזיתים הכולל, להבדיל ממשקל הזיתים לאחר פסילה, פחת בחמישה טון.

36. התובע טען כי גבי קדוש לא ידעה להעיד מתי בוצעה השקילה. היא לא נכחה בשטח בזמן המסיק ולכן לא יכולה להעיד על איכות הזיתים. התובע טען כי המדגם של הזיתים שסיפק לא הוגש על ידי הנתבעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

37. התובע טען כי גם קבלן המסיק מטעם הנתבעת מר ראיך אבו חנין, העיד שלא היה נוכח בכל הליך המסיק, כך שלמעשה אינו יודע ממש אודות הזיתים. כמו כן טען שגם מר אבו חנין לא היה במעמד השקילה, אלא נהג מטעמו שלא העיד.
38. התובע ייחס חשיבות רבה לעדות מר אבו חנין לפיו השקילה החוזרת נעשית באותו יום. לכן, טען אין לקבל פער הזמנים של חודש בין הכרטסות.
39. התובע טען שגם העד מר אליאס סלימאן, קבלן זיתים, העיד שלא נכח בשקילה וגם הוא "הפיל" גרסת הנתבעת בדבר שקילה נוספת לאחר "חודש ימים (או שבועיים ימים) בין הכרטסות".
40. התובע טען שגם מר אורן ואקנין, מנהל בנתבעת, לא נכח במסיק או בשקילה וכי העיד שג'אפר נכח במיון.
41. התובע טען כי אילו הנהג שהביא הסחורה וג'אפר היו מעידים, חזקה כי היו מעידים לטובתו.
42. התובע טען שמר ואקנין אישר בעדותו כי העדים תאמו העדויות ביניהם. עוד טען שמר ואקנין אישר כי איבד חשבונית המס, בניגוד לאמור בתצהירו, כדי להראות הוגן. התובע שב בסעיף 6 לסיכומיו על טענתו כי מר ואקנין אישר כי עדי הנתבעת תאמו עדויות.
43. מר ואקנין, היה העד המרכזי מטעם הנתבעת. לעניין הטענה כי תאם עדויות עם העדים האחרים, עולה מעיון בעמוד 98 לפרוטוקול אליו הפנה התובע שמר ואקנין אישר כי דיבר עם הגב' קדוש, אך לא ברור מתשובתו אם התכוון לשיחה לאחר מתן עדותה, או לפני מתן עדותה.
44. בימ"ש התרשם שהעד תאר הדברים ללא כחל ושרק ואף אישר כי הכרטסת הראשונה נמסרה עקב שגיאה של הנתבעת וכי הוא איבד את חשבונית המס שקיבל מהתובע. כאן המקום לציין שכבר בסעיף 21 לתצהירו, לא שלל האפשרות שהוא איבד החשבונית.
45. התובע טען לגבי העד האחרון, המנכ"ל, מר תומר צ'סקלה, ש"עם כניסתו לתפקיד התחילו הצרות אי שם בשנת 2018" ונימק זאת בכך שברור ש"מנכ"ל חדש מבקש להראות לכל הסובבים את נוכחותו והשפעתו". התובע טען שהעד לא ידע דבר מידיעה אישית. עוד טען שהמנכ"ל אחראי ל"שוד לאור יום!". בימ"ש לא מצא כל בסיס בראיות שהובאו לפניו בהשתלחות התובע במנכ"ל הנתבעת שמתבססת על הנחות והשערות בלבד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

46. התובע ציין כי המנכ"ל העיד כי הופתע לשמוע שמר ואקנין אישר כי איבד החשבונית. דווקא הערה זו של המנכ"ל, העידה עד כמה לא היה קשור ואף בקיא בעובדות המחלוקת. מר ציסקלה לא סייע לברור האמת שכן לא הכיר את העובדות. בדיעבד, אין אלא להצר על התעקשות הנתבעת להעיד אותו ולהכביד שלא לצורך על ברור האמת.

47. בסעיף 6 לסיכומיו, התובע טען כי הוכיח שהנתבעת "שיחקה עם המספרים והעלימה אפילו כמות ברוטו של זיתים שנמסרו לה".

48. בימ"ש קובע כי הטענה למעשה תרמית של הנתבעת ע"י המצאת מסמך כוזב לכאורה, לא עמדה בנטל הבאת הראיות והשכנוע שהינו גבוה יותר מהרגיל, כאשר נטענת טענה למעשה בעל גוון פלילי (ראה ע"א 7456/11 בר נוי נ' מלחי – פורסם בנבו).

49. בימ"ש הבין את החשדנות שגילה התובע לנוכח הכרטסת הנוספת שהועברה אליו. אולם, משמיעת הראיות הונחה דעת בימ"ש כי התובע רואה צל הרים כהרים, ולמצער לא הוכיח מעשה תרמית לו שותפים בקנוניה כל עדי הנתבעת ולכן לא היה מקום בשלב הגשת הסיכומים להטחת האשמות למעשי תרמית ושוד. כאן המקום לציין שאף לא הוגש עותק של אישור הגשת תלונה למשטרה בשל החשד החמור.

50. בעת הבאת הראיות, הוכח כי תהליך השקילה שתואר בהרחבה בתצהיר מר ואקנין מורכב ממספר שלבים כפי שתיארה הנתבעת בכתב הגנתה וכפי שהוא מתואר בהסכם בין הצדדים (ראו סעיף 18 לתצהיר מר ואקנין). בסעיף 6 לסיכומיו, התובע עצמו מאשר כי הוסכם שהנתבעת תבצע השקילות. מכאן שהיה עליו לדאוג שבעת הגעת המשאית עם הסחורה לחצרי הנתבעת, הוא, מי מטעמו יהיה במקום.

51. כאן המקום לציין שהתובע רואה בסיכומיו את מר אבו חנין ועובדיו שאספו הזיתים והובילו אותם לחצרי הנתבעת שלוחי הנתבעת ולא שלוחיו. זו עוד סיבה לכך שעל התובע היה לדאוג לנוכחות מי מטעמו בשקילה.

52. להלן תהליך השקילה כפי שעולה מהראיות שהובאו: תחילה שוקלים את המשאית שמביאה הזיתים בשערי מפעל הנתבעת. הנתון המתקבל כולל פרט למשקל המשאית והמחוברים האחרים, משקל הזיתים והענפים.

53. לאחר מכן שוקלים את המשאית בצאתה וכך מקבלים את משקל הזיתים והענפים שהושארו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

54. במפעל הנתבעת מפרידים בין הזייתים ובין הענפים ושאר מה שמכונה פסולת ועל המוכר לאסוף את הפסולת משטח המפעל.

55. כאשר המשאית עם הפסולת יוצאת את שערי המפעל, על ידי השוואת משקל המשאית כאשר נכנסה עם משקלה ביציאתה, ניתן לבדוד את משקל הפסולת ולהפחית אותו ממשקל הסחורה שסופקה מלכתחילה.

56. נוסף להפחתה זאת ממשקל הסחורה הראשוני, ישנה הפחתה נוספת בעקבות מיון הזייתים באופן מדגמי. הבדיקה המדגמית מלמדת על שיעור הזייתים הפסולים, ולכן החישוב הסופי של הסחורה שהנתבעת רוכשת הוא לאחר הפחתת השיעור היחסי שנקבע בבדיקה המדגמית.

57. כאמור לעיל, התובע לא נכח בעת הספקת הסחורה בימים 4, 5 ו- 6 בחודש ספטמבר (ראה סעיף 12 לתצהיר מר ואקנין) וגם לא כאשר התבקש לאסוף את הפסולת לצורך ביצוע השקילה של המשאית שיוצאת מהמפעל עם הפסולת.

58. לנתבעת יש עניין שהפסולת תאסף מהר ככל האפשר ממפעלה, כפי שהסביר מר ואקנין בעמוד 97 בעדותו, ולכן הוא ביקש מהתובע לאסוף הפסולת. אולם, התובע מאן לאסוף הפסולת (ראה סעיף 13 לתצהיר מר ואקנין). לבסוף, קבלן המסיק הוא שאסף את הפסולת ביום 16.9. גרסת מר ואקנין בעניין זה לא נסתרה. לו היה התובע נוכח בעת הכנסת הסחורה או כאשר קבלן המסיק אסף הפסולת, היה בידו לוודא בעצמו משקל הסחורה.

59. מר ואקנין הסביר בסעיף 19 לתצהירו כי בדיעבד התברר לו שהתובע לא אסף הזייתים שנפסלו שכן הוא סיפק הזייתים בתחילת העונה ובשלב זה בתי הבד לא היו פתוחים עדיין לקלוט סחורה שנפסלת על ידי הנתבעת אך מתאימה לצורך הפקת שמן זית.

60. מכאן שאין לתובע ממצאים עצמאיים המוכיחים טענתו לזיוף הנתונים. טענתו מתבססת על הכרטסת הראשונה שנמסרה לו ביודעין. העובדה שהכרטסת הראשונה נמסרה לו ביודעין מלמדת שלא היה הגיון למסור לו כרטסת מזויפת כביכול בשלב יותר מאוחר.

61. בימ"ש מאמץ הסבר מר ואקנין לפיו הכרטסת הראשונה, שנמסרה לתובע עקב טעות של הנתבעת, אינה כוללת השקילה השנייה ולכן אינה כוללת הנתון הסופי, נתון שהתקבל עקב סירוב התובע לאסוף הסחורה, רק ביום 16.9 כאשר העד מר אבו חנין אסף את הסחורה שנפסלה. כאן המקום לציין שהנתבעת העמידה את תעודת השקילה מיום 16.9.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

62. בעמוד 99 לחקירתו העיד מר ואקנין משורה 9 כיצד גילה שהכרססת הראשונה שנשלחה אל התובע הייתה שגויה שכן לא כללה את השקילה הסופית. בדיעבד, מתברר שמאותו רגע חוסר האמון בין הצדדים הלך והעצים, ללא הצדקה.

63. הטענה השנייה של התובע היא שלא הומצא טופס המדגם הנוגע לסחורה שבמחלוקת, שעה שאמור היה להיות טופס מדגם שכן הנתבעת הגישה דוגמא של טופס המדגם לגבי סחורה אחרת. על אף מחדל הנתבעת להעמיד טופס המדגם היא העמידה תעודת השקילה בעת יציאת המשאית מהמפעל. כאמור לעיל, התובע בחר שלא להיות מעורב באיסוף הסחורה.

64. התובע טען בסיכומיו ששילוב העדר טופס המדגם, אי העדת ג'אפר שביצע המדגם, אי העדת מי שנכחו בשקילות של המשאית, והנתון הממוצע שניפקה בעדותה גבי קדוש לגבי הפחתות, מביא למסקנה שהנתבעת המציאה כרססת שתוכנה הומצא על ידה ללא קשר לעובדות.

65. בימ"ש דוחה טענת התובע כי אין ליתן אמון בעדות מר ואקנין. בימ"ש קובע כי מצא עדות מר ואקנין מהימנה ותואמת תוכן ההסכם בין הצדדים, וההיגיון לגבי יישום התנאי בהסכם כי הנתבעת רוכשת רק הזיתים שעומדים בתנאי ההסכם. גם העדים הנוספים אישרו אופן ביצוע המיון והשקילה.

66. כאמור לעיל, התובע בחר שלא להיות מעורב במי משלבי השקילה ולכן אין לקבל טענתו שגרסת מר ואקנין המבוססת על תעודות השקילות השונות הינה "אגדה" שהומצאה כדי לרמות אותו ולגזול את כספו "בעורמה ובמרמה תוך בוז מוחלט לאדם פשוט מן הפריפריה".

67. בסעיף 6 לסיכומיו התובע טען שהנתבעת לא הוכיחה את תקינות מכשיר השקילה או תקינות מכשיר המיון של הזיתים. הנתבעת טענה בסיכומיה ובצדק שטענה זו היא בגדר הרחבת חזית.

68. אולם, ממילא, ובניגוד לטענת התובע, נטל הבאת הראיות והשכנוע להוכחת מעשה המרמה כביכול בו לקחו חלק כל עדי הנתבעת, לרבות הטענה לחוסר תקינות מכשירי המיון והשקילה, חל עליו ולא על הנתבעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

69. אשר על כן, בימ"ש קובע כי התובע לא הוכיח מי מהטענות החמורות שהטיח בנתבעת לעניין המשקל הסופי של הסחורה שלא נפסלה, למרות שנטל הבאת הראיות המוגבר חל עליו.
70. לא זו אף זו, בימ"ש מצא עדויות עדי הנתבעת ובעיקר, עדות מר ואקנין, כמשתלבות עם גרסתה, שהייתה עקבית בעניין זה.
71. נוסף לכך, בימ"ש מקבל עמדת הנתבעת בסעיף 12 לסיכומיה כי חקירת התובע העלתה שפרטי תהליך השקילה לא היו, ואינם, מוכרים לו.
72. לכן, בימ"ש דוחה טענת התובע כי על בימ"ש לקבוע כי הכרטסת השנייה בזמן הינה פרי מעשה מרמה וכי על הנתבעת לשלם לו לפי הכרטסת הראשונה בזמן.
73. לחלופין, טען התובע בסיכומיו, כי גם אם מסירת הכרטסת הראשונה הייתה טעות, "על טעויות משלמים". בימ"ש דוחה גם טענה זו שכן השאלה היא האם מגיע לתובע תשלום בגין הסחורה שסיפק על פי ההסכם. מרגע שבימ"ש קיבל עמדת הנתבעת כי שילמה לו לפי הכמות הנכונה, אזי עניין הטעות נוגע לסוגיית ההוצאות ולא לתוצאה הסופית.

האם על הנתבעת לשלם לתובע לפי תעריף טבלת מחיר של מועצת הצמחים ?

74. התובע טען בכתב התביעה כי על הנתבעת לשלם לו בגין טבלת מחיר של מועצת הצמחים.
75. הנתבעת טענה בכתב ההגנה כי כלל המגדלים עמם התקשרה, ובהם גם אחיו של התובע, התקשרו עמה לאספקת זיתים באותם מחירים ועל בסיס אותה שיטת חישוב ושקילה ללא טענות ומענות שכן התובעת נהגה עם כלל מי שסיפקו לה זיתים באופן אחיד ולא קיפחה או הפלתה התובע ביחס לאחרים.
76. התובע טען בסיכומיו כי על הנתבעת היה לשלם לו לפי ת/1נ' הוא ההסכם בין הצדדים משנת 2018. התובע טען כי מחיר הזיתים המוסכם היה לפי טבלת מועצת הצמחים, כפי שהיה נהוג בין הצדדים בהסכם הקודם ביניהם. התובע הפנה להוראת סעיף 26 לחוק החוזים (חלק כללי) התשל"ג – 1973 (להלן: "חוק החוזים") לפיו השלמת פרטים תהיה לפי הנהוג בין הצדדים וטען שיש לראות בהוראות ההסכם משנת 2016 הנהוג בין הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

77. התובע טען בסעיף 6 לסיכומיו כי הוא זכאי לקבל את המחיר המוסכם בין הצדדים כפי שסוכם משנת 2016.

78. הנתבעת טענה בסעיף 2 לסיכומיה כי הוכיחה ההסכמה על רשימת המחירים שכלולה בתצהיר מר ואקנין באמצעות עדויות ה"ה ואקנין ואבו חנין שנכחו בפגישה שהתקיימה עובר לחתימת ההסכם בין הצדדים.

79. בעניין זה, בימ"ש מקבל עמדת התובע.

80. הנתבעת טענה בסיכומיה שהתובע היה ער למחיר החדש, שלא על פי תעריף מועצת הצמחים. מר ואקנין הצהיר בסעיף 7 לגבי המחירים שסוכם בפגישה ואותה רשימה מפורטת הופיעה גם בסעיף 6 לתצהיר מר אבו חנין. אולם, בימ"ש קובע כי מצופה היה שסיכום הפגישה, שכביכול כולל הסכמה לגבי רשימה מפורטת של מחירים, יועלה על הכתב במעמד הפגישה, או במסגרת ההסכם שנחתם לאחר הפגישה.

81. עיון בהסכם שנחתם לאחר הפגישה מעלה, שהנתבעת לא מצאה לציין בו מחירי הזיתים על סוגיהם כפי שפורט בתצהירי ה"ה ואקנין ואבו חנין. אין בהסכם כלל התייחסות למחירים. בסעיף 5 להסכם בו נכתב "מחיר לקילו זיתים לרכישה יעמוד על" נותר קו ריק שהנתבעת לא טרחה למלא. בעניין זה אין לנתבעת, אלא להלין על עצמה.

82. הנתבעת טענה שהתובע לא מסר גרסה בעניין זה. אולם, היא שלחה לו במסגרת ההליכים המקדמיים דרישה להודות בעובדות ולשאלתה בעניין סיכום הפגישה השיב "למיטב זכרוני... ולא זיברנו על המחיר, המחיר הה מחוץ למו"מ" (סעיף 5 למענה התובע לדרישה להודות בעובדות).

83. מענה זה תואם את עמדתו לפיה סבר שחלים המחירים לפי תעריף מועצת הצמחים.

84. בימ"ש לא מצא בעדותו גרסה סותרת.

85. הנתבעת טענה בסעיף 4 לסיכומיה שהיה על התובע להעיד את אחיו שנכח בפגישה. אולם, מכיוון שבימ"ש לא מצא לייחס חשיבות רבה לעובדה שהנתבעת לא מצאה להעיד לעניין סוגית הכמות את מי ששקלו ומיינו בפועל את הזיתים מטעם הנתבעת, כך לא מוצא להחמיר עם התובע, שעה שהנתבעת לא מצאה לכלול סיכום הפגישה לגבי המחיר בהסכם שנחתם לאחר מועד הפגישה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

86. בסעיף 5 לסיכומיה, הנתבעת טענה שהתובע הכין חשבונית על בסיס המחירים המוסכמים והפנתה לשורה מסוימת בחקירתו בעמוד 19. אולם, מעיון בהמשך תשובתו עולה שהוא עמד על מתן הסבר ארוך ומפורט לפיו היה משוכנע שהמחירים הם מחירי מועצת הצמחים.

87. בסעיף 6 לסיכומיה, הנתבעת טענה שהוכיחה ששילמה לכלל מי שסיפקו לה זיתים בשנת 2018 על בסיס אותם תעריפים. אין בטענה זו כדי לסייע בשים לב לתשתית העובדתית בעניינו של התובע לפיה סוכם עמו בשנת 2016 בכתב על תעריף מועצת הצמחים, ואין תיעוד בכתב לשינוי ההסכמה בשנת 2018.

88. הנתבעת טוענת שאין להחמיר עמה בגלל ש"מחמת שגגה לא נכתב המחיר המוסכם בהסכם", שכן הוכיחה שהתובע ידע על שינוי התעריף והסכים לו. אולם, בימ"ש קובע כי הנתבעת לא הוכיחה טענה זו ועמדתו של התובע שמתבסס על ההסכם משנת 2016, שעה שאין בהסכם משנת 2018 התייחסות למחיר, מלמדת שטענת הנתבעת בעניין זה היא השערה, או הנחה, ויתכן שטענתה לחשוב בתום לב שהתובע ער לשינוי המחיר, אך לא הוכיחה זאת.

89. הנתבעת ניסתה בסעיפים 6 ו- 8 לסיכומיה, לאיין את ההסכם משנת 2016 בטענה כי התובע לא סיפק זיתים בשנת 2016. אולם, כשם שבימ"ש לא קיבל את טענת התובע להמצאת מסמכים על ידי הנתבעת לעניין הכמות, הוא דוחה הטענות בעניין משמעות ההסכם משנת 2016. מרגע שהוגש הסכם בין הצדדים משנת 2016, אין לקבל טענת הנתבעת שהתובע לא הוכיח נוהג או ניסיון. נוהג יש להוכיח בהעדר הסכם, ולא כאשר נכרת הסכם.

90. בסעיפים 8 ו- 9 לסיכומיה הנתבעת האריכה בתיאור ההתקשרות בין התובע לאחד מעדיה בשנת 2016 בקשר להתקשרות עמה. גם עלילה סבוכה זו אותה מצאה לפרט, אינה מאיינת קיום הסכם בכתב בינה ובין התובע בשנת 2016.

91. לנוכח חילוקי הדעות לגבי מה סוכם בפגישה בעניין מחירי הזיתים, ושתיקת ההסכם משנת 2018 לגבי המחיר, בימ"ש קובע כי יש להחיל המחירים שנקבעו בהסכם בין הצדדים משנת 2016.

92. הפער בין התעריפים מסתכם בסך שך 7,000 ₪ ולכן בימ"ש מחייב הנתבעת לשלם לתובע סכום זה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

האם על הנתבעת לפצות התובע בגין סרובה לשלם לו הסכום שאינו שנוי במחלוקת ?

93. התובע טען בכתב התביעה כי מגיע לו פיצוי עקב סירוב הנתבעת לשלם לו בגין החשבונית שמסר לה עקב הוצאות מימון ועוגמת נפש.

94. הנתבעת טענה בכתב ההגנה שהחשבונית שהפיק התובע לא הומצאה לה. התובע מסר חשבונית למנהל השיווק של הנתבעת וזו אבדה ולא הגיעה לנתבעת. הנתבעת הודיעה על כך לתובע וזה העביר לה חשבונית בפקסימיליה, חשבונית שאינה חשבונית כדין ושלא הייתה תואמת המגיע לו. הנתבעת בקשה מן התובע כי ימציא לה העתק מקורי כולל "נאמן למקור" של החשבונית, אלא שהתובע נמנע מלעשות כן. במצב זה לא הייתה בידי הנתבעת חשבונית מס כדין על פיה הייתה יכולה לשלם לו.

95. הנתבעת הפיקה שיק עבור התובע בסך 83,841.73 ₪ עוד ביום 13.11.18 ופנתה לתובע ובקשה ממנו להפיק לה חשבונית מס על הסכום, אולם התובע לא היה מוכן להנפיק חשבונית מס כמבוקש.

96. הנתבעת טענה שאין קשר בין ההלוואה למחלוקת שבינה לבין התובע.

97. התובע טען בסעיף 6 לסיכומיו כי מאחר ויש לקבל טענתו שמגיע לו מלוא סכום התביעה יש לחייב הנתבעת לשלם לו החזר הוצאות בגין הלוואה שנטל ופיצוי בגין עוגמת נפש.

98. הנתבעת טענה בסיכומיה כי הוראות רשויות המס מחייבות אותה לשלם רק כנגד חשבונית מס מקורית או העתק נאמן למקור.

99. אולם, חשוב מכך, בסעיף 5.6 להסכם נקבע כלהלן: **"כל תשלום על פי הוראות הסכם זה, בגין המקדמות ו/או התמורה, תשולמנה כנגד חשבונית מס כדין שימציא הספק לפריניר"**.

100. הוכח שהספק, הוא התובע, עמד בחובתו וסיפק חשבונית מס, אך מר ואקנין איבד אותה. הנתבעת עמדה על מסירת חשבונית מס עם העתק מתאים למקור וסירבה להסתפק בעותק שהועבר בפקס. רק לאחר שהוגשה התביעה והתובע ביקש פסק דין חלקי השכילו הצדדים להגיע להסכמה לפיה התובע יעביר לנתבעת העתק נאמן למקור של החשבונית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

101. כאן המקום להדגיש שהנתבעת לא דרשה מהתובע ויתור על טענותיו, או כל בקשה אחרת שתפגע בזכויותיו, למעט עמידה בהוראות רשויות המס והוראות ההסכם.
102. בימ"ש יכול להבין את כעסו של התובע לנוכח הצטברות הקשיים בקשר עם הנתבעת, תחילה המחלוקת לגבי סכום התמורה ולאחר מכן הטענה שהחשבונית אבדה. אולם, לא הובא הסבר מניח הדעת מדוע לא מסר העתק נאמן למקור כאשר התבקש לכך.
103. לצד התעקשותו של התובע לא להעביר העתק נאמן למקור עד למועד מתן פסק הדין החלקי, גם סירובה של הנתבעת לשלם לתובע את התמורה, שעה שהיא זו שאיבדה את החשבונית, תוך שהיא דואגת לקבלת העתק נאמן למקור לאחר התשלום, אינו נקי מספקות. מכאן שהטענה בסעיף 1 לסיכומיה כי "חשבונית מס מקורית לא הגיעה לידיה" אינה נכונה ומוטב היה שלא תעלה בסיכומים.
104. אולם, בנסיבות אלה, כאשר על התובע נטל הבאת הראיות והשכנוע להוכחת אחריות הנתבעת לנזקיו, אין מקום לחייב הנתבעת בתשלום פיצוי בגין נטילת הלוואה, או בגין עוגמת נפש.
105. לעניין פיצוי בעוגמת נפש, יש להביא גם בחשבון שבימ"ש דחה מרבית התביעה בגין הסכום השנוי במחלוקת.
106. לעניין הצורך בנטילת הלוואה, בימ"ש מקבל עמדת הנתבעת בסעיף 33 לסיכומיה לפיה עולה ספק האם יש קשר סיבתי בין המחלוקת כאן ובין נטילת הלוואה.

דיון בהוצאות

107. בסופו של יום, המחלוקת הצטמצמה לסכום נמוך יחסית. הנתבעת הכבידה מאד על ברור האמת על ידי התעקשות להרבות בעדים שמרבית עדותם, אם לא כולה, לא סייעה לברור האמת. בדיעבד, די היה בעדותו של מר ואקנין. כמו כן, בימ"ש העיר לנתבעת לגבי האופן בו ניסתה הנתבעת להגיש סיכומים בניגוד להוראות בימ"ש.
108. מי שגרם מלכתחילה לאווירת חוסר האמון הייתה הנתבעת עקב משלוח בשגגה של הכרטסת הראשונה שלא כללה השקילה הסופית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

109. בדיעבד, התברר שבעקבות אותה שגגה, התובע יצר תילי תילים של חשדות למזימות וקנוניות נגדו שעה שהוא לא מצא לקחת חלק בתהליך שקילת הסחורה שסיפק וכלל לא היה ער לאופן עריכת השקילה, למרות שעל פי ההסכם היה אמור להיות ער לו.

110. מצופה היה שלאחר שמיעת הראיות, התובע יבין שלא היה בסיס לחשדו כי הנתבעת המציאה כרטסת כוזבת וכי כל עדי הנתבעת חברו יחדיו בהנהגת המנכ"ל כביכול כדי לרמות אותו ולהסתיר זאת, כביכול מבימ"ש.

111. תחת זו, הוא הגיש סיכומים רצופים בהתלהמות והשתלחות, תוך הטלת דופי ורפש בעובדי הנתבעת ועדיה.

112. לא היה לכך מקום.

113. בימ"ש דחה מרבית יתרת תביעתו של התובע ומצא שהתעקשותו לא ליתן העתק נאמן למקור של חשבונית היא שהביאה לעיכוב בתשלום התמורה שלא הייתה שנויה במחלוקת. גם אם קצפו היה רב, לא היה מקום להתעקשותו לא להעמיד העתק נאמן למקור.

114. מצד אחד יש רצף של תקלות אצל הנתבעת, שהחל בהחתמה על הסכם שאינו כולל מחיר, נמשך בשליחת כרטסת בשגגה, והסתיים באובדן חשבונית מס. אולם, מצד שני, שעה שבימ"ש האמין לגרסת התובע שמחדל הנתבעת לציין בהסכם התעריף, הביא אותו לידי מסקנה שחלים מחירי מועצת הצמחים, בימ"ש לא קיבל הטענות מרחיקות הלכת לקנוניה פלילית בין עובדי הנתבעת שנועדה לרמות אותו לעניין כמות הזיתים שסיפק לנתבעת ולאחר מכן לרמות כביכול את בימ"ש.

115. התקלה בעניין אובדן חשבונית המס, הינה זניחה ביחס לתקלות האחרות של הנתבעת ואילו התובע השכיל להעביר מיד העתק נאמן למקור לנתבעת, היה מקבל מיד מלוא הסכום שלא היה שנוי במחלוקת, ללא צורך בהגשת תביעה בגין אותו סכום.

116. לכן, כל צד יישא בהוצאותיו.

סוף דבר

117. הנתבעת תשלם לתובע הסך של 7,000 ₪ צמוד בתוספת ריבית כדין ממועד הגשת התביעה ועד מועד התשלום בפועל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11047-03-19 אסייג נ' פריניר (הדס 1987) בע"מ

ניתן היום, י"ד אלול תש"פ, 03 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.

עדלי הדר, שופט